

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 8

SẮN TÌM QUÁ KHỨ

Kỳ 1:

-1-

Đã mấy ngày trôi qua nhưng những biến động của chuyến đi lên Lâm Sơn vẫn ám ảnh trong tâm trí Công như một giấc mơ khủng khiếp. Anh trở nên thần thờ hơn và đã dành rất nhiều thời gian để suy nghĩ về tất cả những điều xảy ra để cố gắng cắt nghĩa chúng.

Nhưng cơn ác mộng ấy vẫn không thể làm mất đi lòng say mê nghề nghiệp của Công. Trong những ngày qua, anh đã dành nhiều thời gian để tìm đọc những tài liệu có liên quan đến thời kỳ xuất hiện của bản gia phả. Sau đây là những điều mà Công đã thu nhận được trong một tài liệu cổ:

...“Bấy giờ, con cháu họ Mạc là Kính Vũ chiếm cứ Cao Bình làm hại đến dân địa phương, phiên tướng Thái Nguyên là Thông quận công Hà Sỹ Trí đem quân bản xứ đến đánh bị giặc bắt được, tin báo đến nơi, Vương sai thái phó Lý quận công Trịnh Đồng làm thống lĩnh, thiếu úy Hào quận công làm phó, Hồng lô tự khanh Bạo xuyên nam Trịnh Thì Tế và Lại khoa cấp sự trung Đỗ Thiện Chính làm đốc thị, đem các quân tiến đánh. Kính Vũ bèn giết Thông quận công Hà Sỹ Trí, bỏ sào huyệt trốn vào rừng núi. Bấy giờ quan quân phóng lửa đốt cháy chỗ ở của Kính Vũ rồi về”...

Một đoạn khác:

“Tháng 9, đem đại quân lên đánh Cao Bình. Kính vũ nghe tin đại binh đến, cùng với bè lũ chạy sang châu Trấn Yên, nước Thanh. Quân các đạo đuổi theo để bắt, bắt sống được tộc thuộc trai gái của họ Mạc và đồng đảng cùng là người và súc vật, khí giới, tài vật không kể xiết”...

Với sự trùng hợp về tháng, năm và địa điểm, có thể bước đầu khẳng định rằng: Những tài liệu lịch sử trên và bản gia phả trong chiếc bình cổ có một mối liên hệ mật thiết. Nhưng đó là điều gì?

Hãy tưởng tượng một thời kỳ lịch sử với những biến động dữ dội và phức tạp: giặc giã và chiến tranh. Thời đó, vùng Sơn Động có lẽ đang còn là biên giới và thường xuyên có những bộ tộc, những đảng cướp nổi lên chống lại triều đình. Vùng đất này đã từng phải chứng kiến những cuộc chinh phạt tàn khốc làm xáo trộn đời sống của những con người lương thiện. Hãy giả sử rằng những chủ nhân của bản gia phả và chiếc bình là những cư dân sống ở Sơn Động và một ngày nào đó trở thành nạn nhân của chiến tranh. Họ đã phải đem chôn giấu những của cải của mình và sau đó do bị ly tán nên con cháu họ không tìm lại được nữa.

Từ những giả thiết như vậy, nếu xét từ góc độ khảo cổ, những hiện vật chắc là vẫn còn được cất giấu đâu đó ở Sơn Động sẽ rất có giá trị văn hóa và lịch sử để khôi phục lại diện mạo của một thời kỳ lịch sử đầy biến động ở vùng đất này.

Hồi hộp với những suy luận đó, Công ngồi lặng đi trong khi vàng trán hần lên những nếp nhăn. Cũng đúng lúc đó, bên ngoài chợt vang lên những tiếng gõ cửa dồn dập. Công miễn cưỡng đứng lên và bước ra mở cửa khi trong đầu anh vẫn còn đang ngồn ngộn những ý nghĩ.

Cánh cửa mở ra và khuôn mặt của người đang đứng bên ngoài hiện ra làm Công đứng lặng vì bất ngờ. Một cái gì đó nhói buốt lướt nhanh qua sống lưng anh. Nếu sau tất cả những bất ngờ mà anh đã gặp trong mấy ngày vừa qua, đây lại cũng là một bất ngờ nữa, nhưng có lẽ nó tiềm ẩn nguy hiểm hơn nhiều. Trong khi đó, người đứng bên ngoài không cần mời đã bước luôn vào trong phòng và đưa tay khép cửa lại.

Họ đối mặt với nhau trong một thoáng im lặng rồi Công gắng giọng hỏi bằng giọng bình tĩnh nhất mà anh có thể có được:

-Anh cần gặp tôi?

Người khách khẽ gật đầu và lẳng lặng ngồi luôn xuống chiếc ghế nhỏ cạnh đó. Công vẫn đứng sững như không biết nên phải làm gì. Sau khi đã đưa mắt quan sát nhanh trong căn phòng như để kiểm tra, người khách cất giọng trầm trầm:

-Chắc là anh đã nhớ ra tôi?

Công gật đầu:

-Tôi đã nhìn thấy anh ở thung lũng Vàng. Anh cùng đi với cô Hương.

Người khách - chính là Trung gật đầu. Hắn khen Công:

-Anh có trí nhớ tốt lắm!

Đến lúc ấy, Công mới bình tĩnh lại. Anh cũng kéo một chiếc ghế tựa và ngồi xuống. Chồng hai tay lên cằm, anh nói thông thả:

-Do là tôi đã gặp anh trong một trường hợp khá đặc biệt mà không phải ai cũng dễ quên ngay được!

Trung gật đầu. Hắn bám ngay vào câu nói đó của Công:

-Nghĩa là anh thừa nhận anh có trí nhớ tốt?

-Cũng không tồi lắm! Nhưng cũng còn tùy vào từng trường hợp cụ thể.

Trung nói tiếp ngay như để Công không có thời giờ đắn đo:

-Vậy thì chắc anh vẫn chưa quên là cô Hương và anh Hải đã nhờ anh dịch một tài liệu cổ?

Công khẽ gật đầu nhưng không đáp. Anh vẫn chưa hiểu lý do nào đã khiến tên cướp này lần mò về thị xã để tìm anh. Hay là bọn chúng nghi ngờ anh đã cố tình dịch không đúng?

Ý nghĩ ấy như được khẳng định khi Trung hỏi anh:

-Anh còn nhớ nội dung của tài liệu đó chứ?

-Anh cho rằng tôi đã dịch không đúng chẳng? - Công hỏi lại.

Tên cướp nhìn Công bằng ánh mắt lạnh lùng:

-Nhờ anh chép lại nội dung của những lời dịch.

-Anh cần cái đó để làm gì? - Công hỏi bằng giọng đầy băn khoăn.

Trung nhìn xoáy vào mắt anh một lát rồi mới trả lời:

-Đó là việc của tôi! Còn anh, tốt hơn hết là hãy thực hiện theo yêu cầu của tôi!

Trong câu nói đó có hàm ý đe dọa. Công ngòai lặng đi. Trung nói tiếp bằng giọng có phần nhả nhặn hơn:

-Tôi vốn sòng phẳng. Tôi sẽ trả cho anh một “chỉ” về việc đó!

Vừa nói, Trung vừa thò tay vào túi lấy ra một chiếc khăn nhỏ, gói trong đó mấy chiếc nhẫn. Hắn chọn một chiếc và đặt xuống mặt bàn. Như vậy, không phải là bọn chúng cho rằng anh đã dịch sai. Rõ ràng tên Trung đang rất cần tài liệu này. Cái giá mà hắn vừa đưa ra đã chứng tỏ điều đó. Đồng thời, nó cũng nói lên rằng Trung sẽ bằng mọi cách buộc anh phải thực hiện yêu cầu của hắn. Sau một thoáng lưỡng lự. Công lấy giấy bút và chép lại những lời dịch mà anh đã thuộc lòng. Trung giơ tay đón mảnh giấy. Hắn đọc lướt qua và gấp lại, nhét vào trong túi áo một cách cẩn thận. Trên nét mặt của hắn hiện lên vẻ hài lòng không giấu giếm. Hắn chỉ cái gói nhỏ đựng chỉ vàng, nói bằng giọng đã tỏ ra thân thiện hơn:

-Anh làm thế là rất phải. Vàng của anh đây.

Công vẫn im lặng nhìn Trung qua đôi mắt kính dày cộp. Anh khẽ nói:

-Tôi làm việc này không phải vì tiền.

Lần đầu tiên từ khi bước vào phòng, Trung mỉm cười:

-Chỉ vàng này là của anh! Vàng thật đấy! Anh có thể yên tâm về điều đó!

Công vẫn im lặng. Trong thâm tâm, anh chỉ muốn tên cướp cuốn xéo ra khỏi phòng mình càng nhanh càng tốt. Sự căng thẳng đã làm cho anh rã rời. Nhưng Trung tỏ ra không vội. Hắn nói tiếp:

-Tôi muốn đề nghị với anh một việc.

-Anh cứ nói - Công trả lời và cảm thấy trong lòng quặn lên một mối lo ngại. Không biết tên cướp này còn muốn gì ở anh nữa?

-Anh có thể dành cho tôi khoảng ba ngày được không? - Trung hỏi.

-Nhưng để làm gì?

-Tôi cần có anh giúp đỡ trong một việc quan trọng. Anh sẽ được thanh toán thêm hai chỉ nữa.

Công lạnh lùng:

-Tôi đã nói là tôi không làm bất cứ điều gì vì tiền!

Trung cười không thành tiếng:

-Ai mà chẳng cần tiền! Nhưng thôi, không cần tranh luận về điều đó làm gì. Tóm lại, tôi cần anh giúp đỡ.

-Nhưng đó là việc gì chứ? Mà liệu tôi có đủ sức không?

Trung gật đầu:

-Tôi biết anh là một nhà khảo cổ giỏi. Việc tôi nhờ anh sẽ không ra ngoài phạm vi đó đâu!

-Nhưng tôi biết nói thế nào về việc bỏ cơ quan để đi với anh?

-Thì anh cứ việc bịa ra một lý do nào đó, như mẹ ốm chẳng hạn - Trung nhếch mép vẻ coi thường - Một người thông minh như anh mà lại băn khoăn về cái chuyện vặt ấy hay sao?

Công cố tìm lý do để thoái thác:

-Nhưng tôi vừa đi xa về, đang còn rất mệt.

Trung cắt ngang lời anh:

-Tôi sẽ đưa anh đi bằng xe máy. Mà công việc thì chả có gì nặng nhọc lắm đâu. Anh cứ yên tâm đi!

Nói xong, hắn móc túi lấy ra một cái nhẫn khác và đặt lên bàn, cạnh cái nhẫn thứ nhất.

-Đây là tiền công ứng trước. Khi nào xong, tôi thanh toán một chỉ còn lại. Anh chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ lên đường sau 15 phút nữa!

Công đứng thẳng lên. Anh hỏi Trung bằng giọng phẫn nộ cố nén:

-Nhưng nếu tôi không thể đi được?

-Anh sẽ phải đi! - Trung nói bằng giọng đe dọa.

-Anh không đủ tư cách ra lệnh cho tôi! - Công nói như quát lên.

Trung nghiêng răng lại. Trong phút đó, khuôn mặt của hắn chợt bị biến dạng đi như mặt thú. Hắn cười gằn và nói rõ từng chữ:

-Hãy suy nghĩ cho kỹ kéo hồi hận đấy!

Một thoáng im lặng căng thẳng trôi qua. Trung nuốt một cái gì đó đang vướng trong cổ họng rồi nói tiếp bằng giọng bình tĩnh hơn:

-Lẽ ra, tôi đã có thể buộc anh phải theo tôi. Nhưng đảng này, tôi vẫn thanh toán tiền công cho anh đảng hoàng. Tôi vốn tôn trọng trí thức mà!

Một ánh giễu cợt lướt qua trong mắt Công. Trung nhận thấy điều đó. Hắn bỗng ngời thẳng lên và nói bằng giọng lạnh băng, tàn nhẫn:

-Nếu anh không đi, anh sẽ ở lại vĩnh viễn trong căn phòng này!

Ánh mắt vắn lên những tia đỏ và bàn tay hơi run run của Trung chứng tỏ rằng hắn không dọa suông. Công chợt hình dung ra cái cảnh những người trong khu tập thể cao tầng này đang xúm đông trước cửa phòng anh. Rồi cửa phòng mở ra để cho mọi người nhìn thấy một cái xác đầm máu nằm giữa nền nhà đầm máu. Trí tưởng tượng của Công lướt nhanh qua những hình ảnh ghê rợn ấy. Những hình ảnh tưởng chừng như xa xôi nhưng rất có thể trở thành hiện thực chỉ trong nháy mắt. Không, không thể chết một cách vô lý như vậy chỉ vì bàn tay của một tên cướp. Dù sao, anh cũng chỉ mới vừa qua cái tuổi 30 và mọi thứ vẫn đang còn ở phía trước. Cho đến giờ phút này, chưa bao giờ Công nghĩ về cái chết và anh kinh hoàng nhận thấy có thể nó sẽ đến nhanh hơn anh nghĩ rất nhiều. Nói cách khác, chưa bao giờ anh lại gần cái chết đến như vậy!

Công lặng đi trong những suy nghĩ. Trung vẫn trừng trừng nhìn anh, một tay sẵn lên hông, nơi mà Công hiểu rằng đang ẩn giấu cái chết. Cuối cùng, anh hỏi hắn:

-Tôi có thể để lại mấy dòng không?

Trung trả lời ngay, chứng tỏ là hắn đã suy tính rất kỹ:

-Được thôi. Cũng không nên làm cho cái cơ quan của anh xôn xao lên vì không thấy anh. Nhưng không được nói là đi với tôi lên Sơn Động. Anh cứ bịa ra một lý do nào đó.

Công lấy một tờ giấy, viết vài dòng. Khi anh viết xong, Trung cầm lên đọc rồi để xuống bàn. Sau đó, Công đi lại tủ định thu xếp quần áo. Nhưng Trung đã ngăn lại:

-Anh chỉ cần mang thêm quần áo lót. Sẽ không phải ở lại lâu đâu!

Công nghe theo lời Trung. Anh xếp mấy thứ vào chiếc túi nhỏ. Trước khi bước ra, anh nói với hắn bằng giọng đầy băn khoăn:

-Thực ra tôi không muốn dính dáng vào những chuyện rắc rối của anh!

Trung nheo nheo mắt nhìn Công:

-Anh đã nắm được những bí mật của dòng họ Dương chúng tôi. Do đó, anh sẽ phải ở bên tôi cho đến khi nào tôi tìm ra được những bí mật đó.

-Nhưng nếu không tìm được thì sao? - Công hỏi bằng giọng không giấu nổi lo ngại.

-Sẽ thấy, nếu được anh giúp - Trung nói bằng giọng đầy tin tưởng. Sau đó, hắn cầm hai cái nhẫn đang để trên bàn đưa cho Công - Anh cất những cái này đi.

Công lắc đầu. Nhưng Trung đã lấy một tờ giấy gói lại và nhét vào ngăn kéo bàn của anh. Hắn nói bằng giọng hơi giễu cợt:

-Ai cũng cần vàng. Dù có là ông thánh đi chăng nữa!

Hai người đi ra. Công khóa cửa và gài mảnh giấy lại trong ổ khóa. Chiếc Honda 67 màu đen của Trung vẫn đang dựng trước cửa phòng. Họ ngồi lên xe. Dưới bàn tay điều khiển của hắn, chiếc xe thông thả lăn bánh ra đường lớn và hướng về con đường dẫn lên huyện miền núi Lâm Sơn.

Việc tên Linh bị Trung giết chết và tên Hoàng biến mất không hề làm cho Dung bận tâm. Đối với thị, số phận của hai tên này thực ra không có ý

nghĩa gì. Nhưng điều mà thị đặc biệt quan tâm là: sau những hành vi mạnh động của bọn “Cá Sấu”, thị cần phải hành xử như thế nào?

Sau khi thoát khỏi cuộc huyết chiến bên thung lũng, Lân đã bơi qua sông, đến thẳng lều của nhóm “Hổ Mang” để cầu cứu. Dung không nén nổi cơn giận dữ. Thị dùng những lời nhục mạ nhất để xỉ vả Lân. Trước cơn giận dữ đó, Lân chỉ đành ngậm miệng. Hắn không còn chỗ nào để bầu vịu và nếu không được sự giúp đỡ của bọn “Hổ Mang” này, chắc chắn hắn sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo của Trung.

Sau khi nguôi giận, Dung đã suy tính lại. Thị nhận thấy rằng không nên quá căng thẳng với Lân. Trước sau thì cuộc đụng độ cũng sẽ nổ ra. Với tính cách của mình, chắc chắn là Trung không muốn làm đàn em của bất kỳ ai. Hơn nữa, thị cũng đang bầm gan tím ruột vì Hương đã trở thành người nắm trong tay nguồn vàng ở Sơn Động. Điều đó ảnh hưởng trực tiếp tới quyền lợi của thị và đồng bọn.

Ngay trong ngày hôm đó, Dung bắt đầu ráo riết triển khai các hoạt động của mình. Thị giao cho Phúc và Lân đi thu thập nhân công làm thuê. Chỉ sau hai ngày, chúng đã tập hợp gần hai trăm người, hầu hết là những người đang làm bên thung lũng Vàng. Thị Dung cho số nhân công này ăn ở tập trung trong khu nhà bỏ trống của đội trồng rừng số 10 và đào đãi ngay trong khu vực này. Thực tế cho thấy rằng không chỉ thung lũng Vàng bên kia sông mà ở ngay bên tả ngạn của sông Hoàng cũng có thể đào đãi được vàng. Với biện pháp này, Dung đã tạo ra được một “lãnh địa” của riêng mình, đối diện với “lãnh địa” của Trung và Hương “địa” ở thung lũng bên kia.

Để đề phòng những bất trắc, Dung cử hai tên đàn em của mình thỉnh thoảng vượt qua sông Hoàng để nắm tình hình. Khi nhận được tin báo rằng Trung đã vắng mặt ở thung lũng Vàng, Dung và đồng bọn quyết định mở một đòn tấn công chớp nhoáng nhằm vào nhóm Hương “địa”.

Lân được cử đi thực hiện công việc này. Nhiệm vụ của hắn là phá hủy toàn bộ số hàng mà Hương đang có trong tay và nếu gặp thuận lợi thì “dẫn cho ả một trận để cảnh cáo”. Về điều đó, thị Dung đã dặn dò rất kỹ: Chỉ cần

làm sao cho Hương phải nằm liệt độ một tuần là đạt yêu cầu! Không được quá tay và không được để lộ tung tích.

Lân được lệnh như con chó được sổng xích. Hấn ra bờ sông Hoàng vào khoảng tám giờ tối và lặng lẽ một mình bơi qua sông.

(Còn nữa)

Đức Dũng